

YEREL YÖNETİMLERİN UYUŞTURUCU İLE MÜCADELESİNDE GENÇLERE DÜŞENLER

YOUTH'S ROLE WITHIN LOCAL GOVERNMENT'S COMBAT AGAINST DRUGS

Ayhan ÖZKAN¹

Adli Bilimler Dergisi / Turkish Journal of Forensic Sciences, 17 (4): 47 - 57; 2018

ÖZET:

İnsan hayatının önemli bir dönemi olan "gençlik çağı", biyolojik, psikolojik ve sosyolojik yönü ile insanın bedensel, ruhsal ve sosyal gelişmesinin ve kişiliğinin oluşmasında hassas bir dönemi kapsamaktadır. Gençlik dönemi, bir yandan bunalımlar, çatışmalar, yanılgılar, çelişkiler ve kararsızlıklarla gencin gerek kendisiyle ve gerekse çevresiyle çatışma dönemi iken; diğer yandan da, tatlı hayallerin, tutkuların ve idealizmin filizlendiği, kendini ispat ve kimliğini bulma çabalarının yoğunlaştığı bir dönemdir. Bu yüzden, toplumun içinde bulunduğu buhranlardan en fazla etkilenen kesim de yine gençlik kesimidir.

Günümüz gençliğinin karşı karşıya kaldığı ve baş etmekte zorlandığı, yalnızlaşmalarına, daha da ötesinde toplumdan dışlanmalarına yol açan önemli bir konu uyuşturucu sorunudur. Toplumsal yozlaşma ve bozulmanın çığ gibi büyüdüğü bir dünyada, giderek yaygınlaşan bu insanlık suçuyla mücadele öncelikle merkezi devlet kurumlarının, taşrada ise yerel yönetim birimlerinin görevi olmakla ve böyle kabul edilmekle birlikte; topyekün bir seferberlik anlayışı içerisinde gençlere de büyük görevler düşmektedir.

Dünyanın küreselleştiği, kişilerin olabildiğince bireyselleştiği, dünyadaki küresel dayatmalara ve yaşanan değişim ve dönüşüme koşut olarak ülkemizde de yeniden tanımlanmaya ve yaşanabilir kılınmaya çalışılan yönetim sistemine geçiş sürecinde yaşanan uyum sorunu, büyük bir hızla değişen toplumsal yapı, çekirdek aile yapısı, gençlik profili ve bu değişimlere koşut olarak gelişen değerler sistemi, her ne kadar gençliğin görevlerini yerine getirebilmesi açısından önemli güçlükler oluştursa da; gençlerin muhatap oldukları sorunlarının çözümü noktasında sorumluluklarından kaçma keyfiyetleri bulunmamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Uyuşturucu, Yerel Yönetimler, Gençlik.

GİRİŞ

İnsan hayatının önemli bir dönemi olan "gençlik çağı", biyolojik, psikolojik ve sosyolojik yönü ile insanın bedensel, ruhsal ve sosyal gelişmesinin ve kişiliğinin oluşmasında hassas bir dönemi kapsamaktadır (1,2).

Gençlik, farklı bilimsel disiplinlerin ilgi alanlarında yer alan önemli toplumsal ko-

SUMMARY:

As an important and sensitive part of human life, "the youth age" with the biological, psychological and sociological aspects include human physical, psychological, social development and formation of personality. Youth period is, on the one hand a period of crises, conflicts, errors, contradictions and instability while young people need a conflict period, both with himself and his environment; on the other hand, period of sweet dreams, passion and idealism that sprouted as a period of intensified efforts to find proof of self and identity. Therefore, from the crisis the most affected sector of society is the youth.

The drug problem is an important problem that today's youth is confronted with, difficult to cope with; and that problem makes them alienated and, above all, excluded from society. In a world where social corruption and degeneration are growing like an avalanche, struggle against this increasingly widespread crime of humanity is accepted and understood that the central government institutions and the local governance units' prime role and duty; but for success youth has an important part in all our war against drug problem.

Although the globalization of the world, the individualisation, adaptation problems of newly changed government system (to be able to live in it and cope with it) in parallel with the global impositions and changes, rapid social and core family structure changes, youth profile changes, new developments in value system that as handicaps make youth difficult to fulfill their duties towards society; young people do not have the arbitrary right to escape from their responsibilities in solving the problems they have to address.

Keywords: Drugs, Local Government, Youth.

nulardan birisini oluşturmaktadır. Gençle ve gençlikle ilgilenen her bilim ve her düşünce sistemi kendine göre bir genç veya gençlik tanımını yapmıştır. Tanımlar ne kadar farklı olursa olsun, gençlik; her yerde, her zaman coşkulu, dinamik ve çalkantılı bir dönem olarak görülmüştür. İnsan tüm hayatı boyunca bir değişim ve gelişim içerisinde. Gençlik dönemi bel-

¹ Kırıkkale Vali Yardımcısı, dr.ayhan.ozkan@hotmail.com

Makale gönderim tarihi: 16.08.2018

Makale kabul tarihi: 21.12.2018

ki de bu gelişim sürecinin en önemli safhasını oluşturmaktadır. Bu safhaya bir başkalaşım ya da farklılaşma safhası gözü ile de bakılabilir. Bu dönemin temel özellikleri, duygusal coşku ve taşkınlık, çabuk kurulan ve bozulan ilişkiler, kolay etkilenme, kişiliğinin sınırlarını aşma, toplum içinde sivrilme, ilgi çekme, rol sahibi olma çabası biçiminde özetlenebilir. Bu yönüyle de toplumun en dinamik parçasını oluşturan gençlik, kendi içinde birçok gerilim yaşar ve kaygılar taşır. Bu kaygıların en başında, kim olduğu, ailesi ve toplum için ne anlam ifade ettiği, gelecekte iyi bir meslek sahibi olup olmayacağı, dinî konularda neye nasıl inanacağını bilememe ve kararsız olma gibi uzayıp giden bir kaygı listesi ile karşı karşıya gelmektedir.

Gençlik dönemi, bir yandan bunalımlar, çatışmalar, yanılgılar, çelişkiler ve kararsızlıklarla gencin gerek kendisiyle ve gerekse çevresiyle çatışma dönemi iken; diğer yandan da, tatlı hayallerin, tutkuların ve idealizmin filizlendiği, kendini ispat ve kimliğini bulma çabalarının yoğunlaştığı bir dönemdir. Bu yüzden, toplumun içinde bulunduğu buhranlardan en fazla etkilenen kesim de yine gençlik kesimidir (1,2).

Sadece uyuşturucu konusunda değil, gençlerin yaşadığı ve muhatap olduğu tüm sorunlara ilişkin bazı temel hususları, bu sorunlara ev sahipliği yapan ortamları ve olguları vurgulamak, bunları irdelemek hemen başlangıçta daha doğru olacaktır. Gençler günümüz dünyasının hangi etkileşimlerine açıktır, günümüz koşullarının bireyi olarak kendilerine ve topluma karşı sorumlulukları nedir? Bunlarla baş etme becerileri nedir? Kendi irade ve inisiyatifleri dışındaki zorluklar nedir? kısaca bunları irdelemek gerekir.

Dünyanın küreselleştiği, kişilerin olabildiğince bireyselleştiği günümüzde, sadece gençlerin değil, kabul edelim ki tüm vatandaşların yüz yüze geldiği sorunlar karşısında öncelikle kendilerini koruma yükümlülüğü vardır. Yani yeni trend “KENDİ KENDİNİ KORU” anlayışdır. Bunun anlamı, iradi ve inisiyatifli olarak günümüzün yönetilemez dünyasında devlet olmak ta zor, birey olmak ta zordur. Hele ki genç olmak zorların en zoru...

Zira günümüzün devleti kendisini ve vatandaşını örgütlenme konusunda oldukça başarısızdır. Günümüz devleti birey karşısında aciz ve güçsüz devlettir.

Küreselleşme dünyanın bir tarafındaki olayların ve kararların dünyanın öbür ucundaki insanları etkilemesidir. Kısaca, “dünyanın tek bir mekân olarak algılanabilecek ölçüde sıkışık küçülmesi anlamına gelen bir süreci” (3) tanımlayan küreselleşme; ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel değerlerin ve bu değerler çerçevesinde oluşmuş birikimlerin ulusal sınırlar dışına taşarak dünya geneline yayılması olarak değerlendirilmektedir (4). Küreselleşme nedeniyle devletler ülkelerindeki ekonomiyi ve toplumsal düzeni kontrol etmekte güçlük çekmektedir. Ulus devletin en önemli tehdidi hiç kuşkusuz küreselleşme hareketidir. Politikalar ise uluslararasına doğru genişlemiştir. AB, NATO, Dünya Ticaret Örgütü, OECD gibi örgütlerin politikaları devletlerin yerel politikalarını da etkilemektedir.

Günümüzde devlete biçilen yeni rol, toplumsal yaşama ilişkin faaliyetlerin üstlenilmesi değil toplumsal yaşamda bir tür hakemlik şeklinde oluşmakta ve bu yeni rol gereğince düzenleme işlevi çok önemli hale gelmektedir (5). Değişen ve gelişen şartlar devletlerin bilinen klasik rolü ve işlevini değiştirmeye zorlamaktadır. Her şeye “müdahale eden” yerine, “düzenleyici devlet” anlayışı egemen hale gelmektedir (5). Her ne kadar *değişen toplum yapısına bağlı olarak ülke içerisinde artan suç oranları, yozlaşan ikili ilişkiler ve toplumsal huzursuzluklar karşısında düzenleyici işlev görme noktasında devletler yine başat güç olsalar da; küreselleşme süreciyle beraber ulusal sistemde siyasi, ekonomik ve toplumsal alanlarda karar alma, düzenleme ve koruma rolleri üstlenen yeni aktörler ortaya çıkmıştır.*

Küreselleşme sürecinde devletin ekonomiye ve toplumsal yaşama ve bireye müdahale alanı giderek kısıtlanmaktadır.

Demek ki gençlere ilişkin sorunların çözümlenmesinde ve örgütlenmesinde birinci handicap devletlerin değişen rolüdür. Küreselleşen dünyanın bir argümanı konumundaki

devlet artık bireyi denetleyememektedir. Bir yandan teknolojinin gelişimine paralel olarak herkes gözetlenebilir hale gelirken; öte yandan devlet bireyin muhatap olduğu değerler sistemini örgütleyememektedir. Artık toplumsal değerlerin tekdüze oluşumuna, yaşanmasına ve aktarımına da devletin gücü yetmemektedir. Genç bireyin eğitimi, ahlak sistemini, beslendiği kültürel kaynakları v.s. kontrol edememektedir. Zira Hakkari'deki bir genci Amerika merkezli bir internet sitesi örgütleyebilmekte ya da İngiltere'deki bir whats-up grubu yönlendirebilmektedir.

Devlet bu yeni konumuyla yani toplumdaki önemsizleşen rolüne koşut olarak, aslında belli ölçüde bireye suç işleme alanı ve özgürlüğü de bırakmış olmaktadır.

İkinci handikap dünyadaki küresel dayatmalara ve yaşanan değişim ve dönüşüme koşut olarak ülkemizde de yeniden tanımlanmaya ve yaşanabilir kılınmaya çalışılan yönetim sistemine geçiş sürecinde yaşanan uyum sorunudur. Özetle yönetsel sürecin mevzuat ve örgütlenme noktasında kurumsallaşamamasıdır.

Türkiye'nin bugünkü yönetim yapısının genel ilkesi 1982 Anayasasının 123. Maddesinde belirtilmiştir (6). Buna göre "idare, kuruluş ve görevleriyle bir bütündür ve kanunla düzenlenir". İdarenin kuruluş ve görevleri "merkezden yönetim" ve "yerinden yönetim" esaslarına dayanır. Merkezi yönetim başkent ve taşra olmak üzere iki bölümden oluşur. Merkezi yönetimin başkent veya devlet yönetiminin merkez teşkilatının tepesinde cumhurbaşkanı, cumhurbaşkanlığı kabinesi ve bakanlıklar bulunmaktadır. Merkezi yönetimin başkent hiyerarşisine bağlı olarak tüm ülkeye yayılmış olan il, ilçe, bucak, köy şeklindeki örgütlenmesine de "taşra teşkilatı" denir. Taşra teşkilatı merkezi yönetiminin taşradaki uzantısı olup; Vali, Kaymakam, Bucak Müdürü ve Muhtar yönetiminde görev ifa eden yönetim birimleridir. Yerel Yönetimler ise; "İl, belediye ve köy halkının mahalli müşterek ihtiyaçlarını karşılamak üzere, kuruluş esasları kanunla belirtilen ve karar organları; yine kanunla gösterilen seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan kamu tüzel kişileridir" (Anayasa, md.127). Yerel Yö-

netim hizmetleri de Vali, Belediye Başkanı ve Muhtar gözetiminde yürütülür. Merkezi yönetimin yerine getirmekle yükümlü olduğu kamu hizmetleri devlet kamu tüzel kişiliği tarafından planlanır ve yürütülür. Merkezi idare tarafından planlanan ve yürütülmesi karara bağlanan kamu hizmetlerinin ülke genelinde uygulanması ve yaşama geçirilmesi merkezi yönetimin taşra teşkilatı ve yerel yönetimler marifetiyle, yani yerel yönetim birimleri eliyle mümkün olur.

Günümüzde "vatandaş odaklı" yönetim anlayışına aykırılık teşkil edecek örgütlenme örnekleri de yaşanmaktadır. Yeni mevzuat çalışmalarında koordinasyon problemi yaşanmaktadır. Birçok mevzuat uygulanamaz durumdadır. Güncellenemeyen ve uygulanamaz haldeki birçok kanun maddesi ve örgütlenme yapısı içerisinde, güncellemeler yapılmadığı için birçok yetki kullanılamaz haldedir. Kimi sorun sahipten kalmış ya da iki başlı hale gelmiştir. Zaman zaman yaşanan performans, liyakat tartışmalı atamalar da bu sorunları körükleyici unsur olarak önümüze çıkmaktadır. Yönetsel sürecin yeniden disipline edilmesi zarureti yaşamsal bir boyut kazanmıştır.

Yaşanan bu realite içerisinde yerel yönetim birimlerinin kendilerine görev olarak yüklenen binlerce kamu hizmetleri arasında hangilerini önceleyecekleri, ağırlıklı olarak yerel koşullara bağlı olmakla birlikte; yereldeki yöneticilerin olgu üzerindeki bilgi-bilinç ve farkındalık düzeyleri ile sergileyecekleri liderlik vasıfları daha büyük önem arz etmeye başlamıştır (7). Gençlerin muhatap olduğu sorunlar bir yerel yönetim içerisinde birinci derecede öncelenirken, diğer bir yönetim biriminde son sıralarda ele alınmaktadır.

Gençler açısından üçüncü bir handikap, bizi kendisi sorunların kaynağını teşkil eden ve giderek yozlaşan bugünkü toplumsal yapıdır. Hiç kuşkusuz toplumsal yaşam, toplumsal yapı birbirleriyle etkileşim içinde olan farklı bileşenlerin sonucu olarak ortaya çıkar. Bu anlamda küreselleşme ve yönetsel değişimlerin etkisiyle toplumsal yapının değiştiğini de rahatlıkla söyleyebiliriz. Türkiye'de sosyopolitik ve ekonomik yapısal değişimler,

sosyokültürel hayatın geleneksel dinamiklerinde sarsıntılarla birlikte kültürel uyumsuzluklar ve çatışmalara yol açmış, bütün kurumsal yapı bundan etkilenmiştir. Toplumun rengi değişmiştir. Toplumu oluşturan nüfus çoğaldığı hızda ve oranda eğitilememiş ve kültürlenememiştir. Değer yüklenememiştir. Toplum nicel olarak büyümüştür ama, nitel olarak küçülmüştür. Genelde günümüz bireyine, konumuz özelinde ise günümüz gençlerine çağrı yönetme noktasında temel beceriler yüklenememiştir. Özellikle köyden kente göç ile birlikte yeni oluşan kent yaşamının toplumsal yapı üzerindeki etkisi oldukça olumsuz olmuştur. Kırdan kente göç edenlerin kente uyum sağlayacak donanımları (eğitim, uzmanlaşma, iş bölümü, barınma imkânı) olmadığı gibi, göç ettikleri yaşam alanlarını tanımamakta ve bir uyum sorunu yaşanmaktadır (8). Yaşam tarzı ve kültürü itibarıyla yeterli ölçüde kentleşmeden şehirlere akın eden büyük bir nüfus, kentleşemeyen yönleriyle şehirleri büyük köylere çevirmiştir. Gerektiği ölçüde ve sürede kentleşmeye doğru evrilemeyen büyük bir topluluk yaşanan birçok ekonomik, kültürel, sosyal ve ahlaki temellerdeki sorunların bizatihi kaynağı haline gelmiştir. Bu nüfus geldiği yerdeki oturmuş kentli değerleri de zorlamaya, daha açık bir ifade ile bozmaya başlamıştır. Bu yönüyle birey ya da genç toplumun da kontrolünden çıkmıştır. Toplumsal değerler yok olmuş, toplum bireyini kontrol edemez hale gelmiştir. Değişik ülkelerden kaçmak suretiyle, topraklarımızı yurt edinmiş sığınmacı nüfus da sorunun katlanarak büyümesine, ivme kazanmasına neden olmaktadır.

Gençlere etki eden dördüncü bir handikap, değişen ve dönüşen çekirdek aile yapısıdır. Kuşkusuz aile toplumun temel yapı taşıdır. Aile neslin devamını, toplumsal sürekliliğini en sıhhatli bir şekilde sağlayan bir yapı olarak insanda kimlik ve kişiliğin inşa edilmesine, toplumsal değerlerin korunup zenginleştirilmesine katkıda bulunmaktadır (9). Ne var ki, değişen toplumda aile yapısı her zaman çok hızlı bir şekilde gelişen teknolojik yeniliklere uyum sağlayamamakta ve modern yaşamın gereklerine uygun bir yapı oluşturmakta geç kalmak-

tadır. Toplumun temel yapı taşı ve kutsal bir değer olarak nitelendirdiği aile, aynı zamanda milli ve manevi değerlerimiz ile gelenek ve göreneklerimiz bize ilk öğreten kurumdur. Daha geniş bir ifade ile aile; evlenme, kan bağı ve diğer yasal yollarla aralarında akrabalık ilişkisi bulunan ve çoğunlukla aynı evde yaşayan fertlerden oluşan temel toplumsal bir birimdir. Özellikle büyük kentlerde aile yapıları zorlanmakta ve kitle iletişim araçlarının sunduğu kolaylıklar gençleri etkisi altında bırakmaktadır. Bu araçlar, aile fertlerini birbirinden uzaklaştırmakta bireyleri yalnız bırakmaktadır. Toplum genel bir sosyal çözülme yaşamaktadır. Hiç kuşkusuz aileyi ayakta tutan ortak değerlerdir. Ailede kadın ve erkek ve çocukların aynı ortamı paylaşmalarından çok ortak değerleri paylaşmaları daha da önemlidir. Zengin hayat tecrübeleri olan bir aile olamamak, bir sonraki nesillere değerlerin yeterince aktarılamaması sonucunu da doğurmaktadır. Böylece geldiği kültürden, değerlerden, geleneklerinden kopmuş bir gençlik ortaya çıkmaktadır. Zaten hassaslaşmış gençlik kitlesi, yeni değerlere sarılmak zorunda kalmaktadır. İşte burada televizyon, internet, yozlaşmış medya ve tüketim toplumunun sunduğu sözde değerlerin devreye girdiğini görüyoruz. Karşı koyulamaz bir tehlike genç beyinleri etkisi altına almaktadır. Bu kavram karmaşası sağduyu ve vicdanı da törpülediğinde, çok uç davranışlar ortaya çıkabilmektedir. Örneğin gençler evlilik yerine istikrarlı olmayan ve kısa süreli çoklu ilişkilerin içinde bulmaktadır kendilerini. Günümüzde, bu şekilde evlilik dışı, aile hayatı kuramayan birçok kadın ve erkekle karşılaşmaktadır.

Sosyoekonomik ve kültürel değişimlerin yaşandığı kentleşme sürecinde aile içi ilişkiler ve roller sistemi de değişmekte, mesela baba giderek çocuklarından soyutlanmakta, çocukların babalarını yeterince tanıma imkânları azalmaktadır. Geleneksel aile yapısında kadın ve erkeğin aile içi ve dışı rolleri içselleştirildiğinde bir rol karmaşasına yol açmayacak şekilde ana hatlarıyla belirlenmiştir. Rol karmaşasının ortaya çıkmamasında büyük ölçüde kadın ve erkeklerin birbirini tamamlayıcı farklı dünyalar olarak görülmesi ve kabul edilmesi be-

lirleyicidir. Toplumsal değişme süreci aslında geleneksel temellere sahip aile yapısında yeni ilişki ve etkileşim kalıplarını eklediği için gerilimli çelişkilerin yaşanmasına yol açmaktadır. Geleneksel aile yapısının üzerine eklenen yeni aile ilişkileri ve etkileri, aile bireylerinin yaşadıkları rol bocalamaları nedeniyle ciddi sosyopsikolojik sorunlara yol açmaktadır (10).

Günümüz gençliğinin beşinci handikabı, dünden bugüne çok değişen “gençlik profili”dir.

Geleceğimizin teminatı olan gençliği tanıyabilmek için önce gençliğin umutlarını, beklentilerini, sıkıntılarını, zevklerini, problemlerini kısaca iç dünyalarını bilmemiz gerekir. Gençliğini tanımayan bir millet geleceğini tehlikeye atar. Her dönemde gençliğin sorunları, dönemine göre farklılıklar gösterir. Hem dönemin farklılıklarını bilmek hem de gençliğin dünyasını tanımak başta anne-babaların, öğretmenlerin, pedagogların ve sosyologların görevidir.

21. yüzyılın “bilgi çağı”nda her şey baş döndürücü bir hızla değişmektedir. “Değişmeyen tek şeyin bizatihi değişimin kendisi” olduğu izahattan varestedir. Bu değişim çarkı içerisinde gençler de değişmektedir. Bu noktada çağa ve yeniliklere en kolay uyum sağlayan gençlerin günümüzdeki profilini gözden geçirmek gerekir.

Günümüz gençlerinin davranışlarına baktığımızda; sorumsuz, ilgisiz ve kolaycı tavırları, futbol takıntıları, müzik ve eğlence tutkunluğu, model olacak önderlerin olmayışı, israfçı ve savurgan olmaları, büyüklerin nasihatlerine ve öğütlerine kapalı olmaları, sosyal ve kültürel etkinlikleri gereksiz bulmaları, yurtdışında yaşama istekleri, her şey bildiklerini zannetmeleri, karşı cinse olan duygusuz yaklaşımları, dayanışmaya uzak oluşları, suça eğilimli olmaları, okuma isteklerinin olmayışı, kendilerini ifade etme becerisinden yoksun oluşları ile dünyanın her yanında benzerlik gösterdiğini görüyoruz.

Time dergisinin “The Me Me Me Generation” başlığı altında kapağına taşıdığı yazı da, 1980 ile 2000 yılları arasında doğan ve adına

milenyum kuşağı denilen günümüz gençliğinin benzer bir profilini çıkartmaktadır. Yazıyı derleyen Joel Stein’a göre bu kuşağın olumsuz yönleri epeyce kabarık: “Teknoloji bağımlısı (genellikle mobil cihazlar), tembel, narsistik, özgüveni aşırı şişirilmiş, her şeye hakkı olduğunu sanan, empatiden yoksun, otoriteye saygısız, sivil toplum hareketlerine katılımı isteksiz, apolitik”. Ancak yazar bu kuşağın olumlu yönleri de olduğuna dikkat çekiyor: “Açık sözlü, iyimser, dürüst, pragmatik, lider ihtiyacı duymayan, dini bağnazlıkları olmayan, farklılıkları (azınlıkları, eşcinselleri vb..) daha kolay kabullenen” bireylerden oluştuğunu söylemektedir (11).

Günümüz gençliğinin karşı karşıya kaldığı ve baş etmekte zorlandığı, yalnızlaşmalarına, daha da ötesinde toplumdan dışlanmalarına yol açan önemli bir handikapı da uyuşturucu, alkol, terör, radikal cemaatler v.s. gençliği hedef olan unsurlardır. Bunlar içerisinde en yok edicisi kuşkusuz uyuşturucu sorundur.

Günümüz toplumlarının hem bugününü hem de geleceğini tehdit eden, beden ve ruh sağlığını bozan, yaşam kaybına yol açan, neden olduğu suç ve kazaların, adli, sosyal ve hukuki yansımalarıyla toplumsal yapıyı bozan, uyuşturucu kullanımı küresel bir halk sağlığı sorunu haline gelmiştir. Uyuşturucu kullanımı ve bağımlılığı son yıllarda Türkiye için de yaşamsal bir sorun haline gelmeye başlamıştır. Jeopolitik konumu itibarıyla uyuşturucu açısından riskli bir bölgede bulunan ülkemizde de terör örgütlerinin en büyük finans kaynağı olan uyuşturucunun kullanımının giderek yaygınlaştığı görülmektedir. Unutulmaması gereken diğer önemli nokta, uyuşturucu kullanımının yabancı istihbaratlar ve uyuşturucu mafyası tarafından, dış faktörler, özellikle teşvik edilip organize edildiğidir. Yabancı istihbaratların Türkiye’deki gençlik üzerinde “biyolojik savaş” uyguladıklarını, bonzai modeli, söylemek bir abartı olarak görülmemelidir.

Uyuşturucu madde kullanımı, sadece kullananları etkileyen bir sorun değildir. Kullananların ailelerini, çevrelerini ve toplumun tamamını tehdit eden, sağlık zararlarının ya-

nında, ekonomik ve sosyal sorunlara da neden olan önemli bir halk sağlığı sorunudur (12).

Akıl ve beden sağlığının en büyük düşmanı olan uyuşturucular, bağımlılarını aileden, çevreden ve toplumdaki kopararak oldukça sorunlu bir hayata mahkum etmektedir. Bu sebeple uyuşturucular zincirleme olarak bağımlıya, bağımlının aile ve iş hayatına, ayrıca ülke ekonomisine telafi edilemez zararlar vermekte ve toplumların hem bugününü hem de geleceklerini tehdit etmektedir.

Uyuşturucu madde bağımlılığının yol açtığı maddi ve manevi kayıpların telafisi neredeyse imkânsız olup, hem bireylerin hem de toplumların geleceği açısından ciddi tehlikeler doğurmaktadır. Bu türden zararlı alışkanlıkların kazanılmasına yol açan muhtelif faktörlerin bulunduğu söylenebilir. Artan refah düzeyi ve küreselleşme süreciyle beraber yaşanan hızlı dönüşümler sonucunda, geleneksel toplumsal yapılar, alışkanlıklar ve insan ilişkileri hızlı bir şekilde değişmiş, iyi ya da kötü hemen her nesnenin ulaşılabilirliği son derece kolaylaşmıştır. Günümüzde gençlerin kendi ahlaki ve kişisel gelişimleri açısından oldukça zararlı olan ortamlara ve ilişkilere karşı korumasız bir vaziyette olması, onların sigara, alkol ve uyuşturucu madde gibi zararlı alışkanlıklarla çok daha kolay bir şekilde irtibat kurmalarına yol açmaktadır. Nitekim son yıllarda yapılan araştırmalara göre Türkiye’de sigara içme yaşı 13’e, bali, tiner, alkol ve esrar gibi maddeleri kullanma yaşı ise 14’e kadar düşmüştür. Bu rakamlar, gençlerin hem sağlığı, hem de kişisel-ahlaki gelişimleri açısından ciddi bir tehlikeye işaret etmektedir. Kısa-orta ve uzun vadede bu tehlikenin önünü alacak tedbirlerin devreye sokulmaması durumunda ortaya çıkacak tablonun daha hazin bir hale bürünmesi kaçınılmaz olacaktır.

Uyuşturucu kullanımı yanında uyuşturucu sorununun en önemli ayaklarından diğer ikisi de uyuşturucu üretimi-satışı ve uyuşturucu kaçakçılığıdır. Günümüzde uyuşturucu madde kaçakçılığı, ulaştığı uluslararası boyut ve diğer organize suçlarla içiçe girmesi nedeniyle diğer suçlardan ayrı bir konumda ele alınması gereken, bir ülkenin yerel olarak alacağı polisiye

önlemlerle baş edilemeyecek derecede büyük ve önemli bir suç kimliği haline dönüşmüştür.

Burada önemli bir noktanın da altını çizmek gerekir. Tek bir suç gibi düşünülen uyuşturucu suçu birçok suçu da bünyesinde, beraberinde barındırmaktadır. Uyuşturucu ekimi, üretimi, nakliyesi, bulundurulması, alımı, satımı, ve kullanımı bu kapsamda değerlendirilebilir. Bir alt suç başlığı kabul edilmekle birlikte uyuşturucu üretiminde kullanılan kimyasal maddeler, uyuşturucudan elde edilen paranın aklanması faaliyetleri de bu kapsama dahil edilebilir. Uyuşturucu ile birlikte ya da bağlantılı olarak işlenen diğer suçlar ise, şiddet suçları, cinayetler, sahtecilik, hırsızlık ve sınır ihlali olayları, silah kaçakçılığı ve terörizm gibi suçlar olabilmektedir. Bu açıdan baktığımızda uyuşturucu suçları karmaşık bir yapıya sahip, uluslararası boyutta ve organize suçlar haline dönüşebilmektedir.

Uyuşturucuya bağlı olarak gelişen suçlar uyuşturucunun üretimi, dağıtımı, sokak düzeyinde satışını da içeren dinamik ve komplike bir süreci ifade etmektedir. Uyuşturucu bağımlılığındaki sayısal artış, yüksek kar marjı, terörist faaliyetler ve dünyadaki siyasal gelişmeler, uyuşturucu sorununu küresel boyutta bir sorun haline getirmiştir (Uyuşturucu ile Mücadele Yüksek Kurulu Raporu, 2017).

Seksenler öncesi kuşaklara kıyasla bir yandan olumlu yönleri, öte yandan olumsuz yönleri ile gençlerin yaşamına tesir eden bu etkenler çerçevesinde günümüz gençliğinin muhatap olduğu sorunlara da göz atmakta fayda bulunmaktadır.

Gençlik dönemini; biyolojik, psikolojik, ahlâkî ve sosyal açıdan gelgitlerle dolu bir arayış, bir değişim, gelişim, olgunlaşma, bir dünya görüşü, bir hayat felsefesi, bir değer sistemi arama, bir kimlik ve kişilik inşa etme dönemi olarak tanımlayabiliriz. Buna göre yapılan bir çok araştırma sonuçları, gençlerimize sağlam bir dünya görüşü, bir değer sistemi ve bir kimlik kazandıramadığımızı ortaya koymaktadır. Gelecek nesil meselesi, bir kültür ve medeniyet davasıdır. Nesil, bir ülkenin, bir milletin ve bir devletin geleceğidir. Neslin kaybı; ülkenin,

milletin ve devletin kaybı demektir. Bu sebeple nesil meselesi, sadece ailenin meselesi olmayıp, topyekûn bir milletin, siyasetin ve devletin meselesidir. Siyasetin, kısır meselelerle uğraşmaktan kurtulup, geleceğimiz olan neslin inşasına yönelmesi, şarttır, elzemdir ve zorunludur. Bu noktada siyasetin sorumluluğu büyüktür. Yeni neslin en temel özelliği, benmerkezci oluşu; en vazgeçilmez değeri ise, özgürlüktür. Sınırları çizilmemiş bir özgürlük anlayışının vücut verdiği, ortaya çıkardığı bir hayat tarzı modeli, tedbir alınmadığı takdirde, tüm değer sistemimizi tahrip edebilir.

Gençlik üzerinde değişik zamanlarda yapılmış bazı çalışmalardan da yararlanarak, gençliğin mevcut durumunu, istatistikî bilgilere girmeden, aşağıdaki gibi özetleyebiliriz (SEKAM, 2016):

- Sigara, alkol, kumar, uyuşturucu kullanma eğiliminde artış, bunları meşru görmek.
- Şiddete eğilim göstermek.
- Bilgisayar ve internet bağımlılığında artış.
- Ferdileşmek, yalnızlaşmak, sanallaşmak.
- İletişim kopukluğu, sosyal bağlılık ve dayanışma ruhunun yok olması.
- Davranış bozukluğu, psikolojik olarak gelgit yaşamak.
- Parçalanmış kimlik-kişilik, kendine belirlediği kimlikle düşünce ve davranışlarının uyuşmaması, tezatlı davranış, şizofren/melez kimlik.
- Toplumsal değerlere yabancılaşma, değer yargılarında zedelenme.
- Kavramsal kargaşa, zihinsel kirlenme; ateizm, ahlâk, iffet, hayâ, vefa, aile, mahremiyet, nikâh, nikâhsız birliktelik, zina, eşcinsellik, aşk.
- Başkalarına karşı güven kaybı, kendisine karşı güvenme ile güvenmeme arasında gidip gelme (özgüven kaybı),
- Kuşaklar arası çatışma ile oluşan güven bunalımı,
- “Her şeyi bilir” psikolojisinde olmak.
- Gelecek korkusu ve ülkeden göç etme isteği.

- Kendini sorumlu hissetmemek; fakat başkalarını sorumlu tutmak. Sorumluluk ve yükümlülük duygusu ile alay etmek; çevresini, kendine karşı sorumlu saymak,
- Birlikte yaşadıklarını kendine mecbur saymak, kendini kimseye karşı mecbur saymamak.
- Kendini ifade edebilecek, meramını anlatabilecek tarzda lisana hâkim olamamak.
- Her şeye sahip olma hakkını kendinde görmek; “Buna hakkım var mı?” gibi bir soruyu sormamak. Köşe dönmece zihniyet, maddiyatçılık eğilimi,
- Sahip olduğu şeylerin kıymetini bilmemek ve umursamamak.
- Sınırsız bir tüketici ve kullanıcı özelliği sergilemek, marka tutkusu, gösteriş.
- Elde etmek istedikleri ile haklı olmak arasında bir ilişki kurmamak. Elde etmek istediklerinde kendini haklı saymak (emeğin, değer olarak önemini kaybetmesi),
- Uygun olmayan giyim tarzı giyim tarzı.
- Aşırı uyku uyuma.
- Erken ergenleşme.
- Günlük ve anlık yaşamak, geleceğe yönelik plan yapmamak.
- Bilgiye kendi çıkarı için ilgi duymak, bilgiyi paylaşmamak.
- Genel olarak paylaşım duygusundan yoksunluk.
- Rol modellerini, bilim adamları, düşünürler, din adamları ve siyasetçilerden seçme yerine, popüler öğelerden seçme.

Gençlikle ilgili yapılmış çalışmalardan, devlet ricalinin değişik zamanlarda yaptığı açıklamalardan ve yayınlanmış anılardan yararlanarak, gençliği olumsuz olarak etkileyen faktörleri de, aile içi ve aile dışı faktörler olarak iki sınıfta toplayabiliriz (SEKAM, 2016):

Aile İçi Faktörler:

- Aile ortamının etkisi.
- Ailenin parçalanması/yıkılması.
- Evin otelleşmesi.
- Sorunların konuşulmaması.

- Çocuklara ilgisizlik.
 - Aile içi yanlış eğitim.
 - Sevgi ve şefkat eksikliği.
 - Doğru iletişim kurulamaması.
 - Akraba çevresinin etkisi.
 - Cinsellik konusunda yanlış bilgilenme.
 - Ekonomik sıkıntılar.
 - İnanç eğitimi yetersizliği.
 - Ahlaki değerlerin temellendirilememesi.
- Aile Dışı Faktörler
- Küresel Güçlerin etkisi (Siyonizm, ABD, AB, yabancı istihbarat örgütleri...).
 - Uyuşturucu, Kumar ve Fuhuş mafyasının etkisi.
 - Bir kısım medyada yer alan diziler, filmler ve özel programların etkisi.
 - İnternet ve sosyal medyanın etkisi.
 - Batı ve doğu medeniyet değerlerinin çatışması ile oluşan algı bozuklukları.
 - Yanlış eğitim politikaları.
 - Yanlış kentleşme politikası.
 - İşsizlik, iş bulamama korkusu.
 - Okuyamama korkusu.

Bu faktörlerin çatışmasının meydana getirdiği ortam, gençlikte kimlik ve kişilik krizine sebebiyet vermiştir.

GENÇLİĞİN YAPMASI GEREKENLER

Gençliği hedef alan ya da gençliğin yaşam alanını belirleyen tüm bu olumsuz faktörlere rağmen, genelde muhatap oldukları tüm sorunların, konumuz itibarıyla özelde de uyuşturucu sorununun üstesinden gelebilme ve bertaraf edebilme noktasında gençliğin kendi iradi ve inisiyatifli duruşu ile alabileceği önlemler ve yapması gerekenler fazlasıyla mevcuttur. Bunları ana başlıkları ile irdelemek gerekir.

1. Gençlik toplumda ayakta kalabilecek kadar, önce yaşadığımız çağı uyabilecek, anlayabilecek kadar; sonra da çağı yakalayabilecek, çağa hitap edebilecek ve çağı yönetebilecek kadar asgari bir eğitime ve donatılara sahip olmalıdır. Bu aynı zamanda küresel dünyanın bir vatandaşı olabilmek

ve bu dünyanın sunduğu hak ve fırsatlardan gerektiği ölçüde yararlanabilmek için de olmazsa olmaz şartlardandır.

2. Günümüzün gençliği her şeyden önce “profesyonel birey” olmak zorundadır. *Zira birey* olmak; bir disiplin çerçevesinde aklını kullanmak ve aldığı kararların sorumluluğunu da yüklenmektir.
3. Vatandaş olmak zorundadır. Vatandaş yaşadığı toplumun değerler sistemi, devletin nizam düzeni içerisinde görev ve sorumluluklarını yerine getiren kişidir.
4. Gençlik dünyada ve yaşadığı toplumdaki değişim ve dönüşüme koşturucu olarak, kendisini, yakın çevresini ve işini yönetebilecek çağcıl ve entelektüel donanıma sahip olmalıdır. Çağımızda bilgi güç demektir. Bunun yolu da okumak, araştırmak, incelemek, gezmek, kısacası “farkında olmak”tan geçer.
5. Gençlik çevresindeki olaylara ve kendilerini çevreleyen tehlikelere karşı duyarlı olmak, bu konularda bilgilenmek, bilinçlenmek yükümlülüğündedir. Toplumda ve çevresinde gelişen her olayı dert edinmek zorundadır. Toplumsal yaşamı etkileyen unsurların ve tehlikelerin ayırımında olmalıdır. Kendilerini ilgilendirmese de, toplumda yaralar açabilecek her durum karşısında tavır alma becerilerini geliştirmeleri gerekir. Duyarlılık yeteneğini geliştirmelidirler ki bu olgulara dair hareket tarzının belirleyebilsinler.
6. Gençlik kendine hakim olmak zorundadır. Bunun yolu kendini tanımaktan geçer. Kendini tanımayan, şifrelerini çözemeyen kişi, kendisini yönetemez. Dolayısıyla çevresinde kendisine hükmetme pozisyonu olan olguları da yönetemez. Güçlü ve zayıf yönlerini kontrol edemez.
7. Gençlik temel liderlik becerilerini öğrenmelidir. Her ne kadar liderlik belli oranda doğuştan gelen yeteneklerle ilişkili görülse de, geliştirilebilir yönleri daha çoktur. Liderlik kişinin üstlendiği işleri layıkı ile tamamlamasının, etkileşim içinde bulunduğu çevreye müdahil olmasının, karşılaş-

- tığı olumsuzluklara karşı direnç oluşturmalarının da bir yoludur.
8. “Duygusal Zeka”sını geliştirilmelidir. Duygusal zeka, bilişsel zekaya nazaran geliştirilebilir bir olgudur ve günümüz toplumunda bireyin güç kaynaklarından birisidir, belki de en temel olanıdır. Bireyi dirayetli kılan, lider duruşlu yapan, sosyal ilişkilerini pekiştiren, çağcıl olmasına katkı sağlayan ve henüz yeterince keşfedilmemiş bir olgudur.
 9. Gençlik motivasyonunu kuvvetli tutmalıdır. İçsel ve dışsal motivasyon unsurlarının belirleyicisi olmalıdır.
 10. İletişim becerisini geliştirmelidir. Toplumda kendisiyle ve çevresiyle iletişim becerisi güçlü olanların karşılaştıkları olumsuzluklarla baş edebilme yeteneklerinin oldukça yüksek olduğu görülmektedir.
 11. Empati yeteneğinin geliştirilmesi gerekir. Eskilerin deyimiyle ve en yakın anlamıyla toplumla “hemhal” olmak, bir olmaya çalışmaları gerekir. Bu “diğerkam” olmanın da kapılarını açar. “Empati yeteneği güçlü bireylerin olumsuzluklar karşısında daha çözüm üretici davranışlar sergiledikleri artık herkesin malumudur.
 12. Sorumluluk duygusunun geliştirilmesi gerekir. Unutmayalım ki başta kendimize, yakın çevremize, içinde bulunduğumuz topluma, devletimize, dünyaya ve insanlığa karşı ödevlerimiz vardır. Bunları hakınca yerine getirmek de sorumluluk duygusuyla eşdeğer giden bir olgudur.
 13. Gençler toplumda gönüllülük faaliyetinde bulunmalıdır. Bu unsur sosyal yardımlaşma ve dayanışma ile paylaşmanın temelidir. Toplumdaki birçok olumsuz unsur ancak bireylerin gönüllü eylemleriyle yok edilebilir.
 14. Gençler Sivil Toplum Kuruluşları nezdinde rol üstlenmeli ve sosyal sorumluluk faaliyetlerine etkin olarak katılmalıdır. Toplumsal dinamikleri harekete geçirmenin, ortak bir sinerji yaratmanın yolu budur.
 15. Gençler toplumsal değerlere yabancılaşmamalı; bunlarla çatışmak yerine, çağcıl standartlara uygun bir normda iyileştirme gayretinde olmalıdırlar.
 16. Fizyolojik, biyolojik, psikolojik ve sosyolojik olarak kendilerine zararı olacak maddi ve manevi unsurlara karşı mesafeli durmaları, bunlara karşı dirençli olmaları gerekir. Bu da kuvvetli bir ahlaki, felsefi, eğitimsel ve kültürel kazanımı gerektirir.
 17. Gençlerin her türlü olumsuzluğa ve mücadele etmek durumunda kalacakları koşullara karşı inanç sistemlerini güçlendirmeleri zorunludur.
 18. “Ben” duygusunu yenerek, “biz” duygusuna varmaları elzemdir. Günümüz dünyasında daha toplumcu düşünme zorunluluğu “insan” ve “birey” olmanın temel gerekliliğidir artık. “Biz” olabilme olgusu, “her şeyi ben bilirim” psikolojisinden de korur insanı.
 19. Başta kendilerine, çevrelerine ve topluma güvenmeleri, her şeyden önce “var olma”nın temelidir. Çevremizdekilere duyulan güven, özgüvenli olmanın da besleneceği temel kaynaktır. Geleceğe dair kaygıların yok edilmesinde çok önemlidir.
 20. “Çokluk” içinde “yokluk” yaşamak toplumumuzun ana ve marazi bir zafiyetidir. Gençlerin kalabalıklar içinde yalnızlaşmalarını, sanallaşmalarını gerektirir. Doğru arkadaş ve akran grupları içerisinde yer almaları “ait olma” ve “aidiyet” duygusunun da tatmin aracıdır. “Boşlukta hissetme”yi önlemenin asli unsurudur.
 21. Gençler geleceklerine ilişkin bir “yol haritası” çizmek, örnek alacakları “rol model”leri belirlemek, hedefleri doğrultusunda çalışmak zorundadır. Hedef olmayan birey, pimi çekilmiş bomba gibidir, nerede patlayacağı belli olmaz. Hedef belirlemek ve hedefe odaklanmak geleceğin “vizyoner vatandaş”ını oluşturmanın da ilk adımıdır.
 22. Gençler “özenti” ve “merak” duygularına gem vurabilmeli, “moda” ve “çevreye uyma” havasını kontrol edebilmelidir.
 23. Gençlik kendisini “İnternet ve sosyal medyanın” etkisinden de koruyabilmeli-

dir. Sanal etkileşimlerin kendi iradesine ve inisiyatifine ipotek koymasına izin vermemelidir.

24. Karşılaştıkları sorunlarla yüzleşmeyi öğrenmeleri gerekir. Sorunlarla baş etme yeteneklerini geliştirmeleri gerekir. Bu eskilerin deyimiyle “duruma vaziyet etmektir”. Sorunu yönetme becerisidir. Yeni tabiriyle “kriz yönetimi”dir.
25. Gençler “ihbar yükümlülükleri” çerçevesinde görevlerini yerine getirmelidir. Toplumda şahit oldukları suç unsurlarını devletin ilgili kurumları ile paylaşma kültürünü kurumsallaştırmaları gerekir. Özellikle uyuşturucuya ilişkin suçlarda bunun önemli ve olumlu etkileri olacaktır.
26. Kendilerini gerçekleştirmenin yolunu bulmalıdırlar. Maslow’un “ihtiyaçlar piramidi”nin de en üst basamağında vurgulandığı gibi her bireyin ihtiyacı duyduğu ve genellikle de tıkanıdığı “kendisini gerçekleştirme” olgusudur. Eğitim, kültür ve ekonomik yetkinlik anlamında üst düzey grupta bulunan gençler de özellikle ve çoğunlukla bu noktada bocalamaktadır. Çıkış yolu olarak da uyuşturucu, alkol v.s. yollara başvurmaktadır. Burada gençlerin ayırımında olmaları gereken husus, özlere yatan yetenekleri ve özellikleri çerçevesinde kendilerini ifade etmeleri, kendilerini gerçekleştirmeleridir.

Kimi gençlerin belirtilen bu hususları kendi kimlik ve kişilik özellikleriyle yaşama geçirme fırsatları kısmen doğuştan var olan, kısmen de öğrenme yoluyla sonradan kazandıkları yetileriyle zaten mevcuttur. Önemli olan sorunlarla baş etme noktasında yetileri ve özgüven eksikliği nedeniyle desteğe muhtaç olan gençleri sorunların çözümüne ortak kılabilmektir. Bu konuda birincil görev ailelere, devlete ve yerel yönetim birimlerine düşmektedir.

Konumuz itibariyle yerel yönetim birimleri;

1. Gençlere yönelik ve gençlerin muhatap olduğu konularda gençlerle “birlikte çalışma” ve onlarla “birlikte karar alma” kültürünü içselleştirmelidir.

2. Her bir gence “sosyal sorumluluk” ve “gönüllülük” odaklı projeler içerisinde rol yüklenmelidir. Bir çalışma içerisinde yer alması sağlanmalıdır. Kurumlar projelerini gençlerle çimlendirmelidir.
3. Gençlere yönelik liderlik, yönlendirme ve rehberlik hizmetleri ilgili yerel yönetim birimleri tarafından aksatılmadan yürütülmelidir.
4. Toplum ve gençliği hedef alan ve tehdit eden, özellikle uyuşturucu gibi konularda bilgilendirme, bilinçlendirme ve farkındalık çalışmaları ilgili kurumlar tarafından ve aksatılmadan yapılmalıdır.
5. Gençliğin ilgi ve etkinlik alanlarındaki faaliyetler, yerel yönetim birimleri tarafından yeterli ölçüde bütçelenmelidir.
6. Her bir gencin bir Sivil Toplum Kuruluşu’nda rol üstlenmesi için özendirici yönlendirmeler ve teşvikler yapılmalıdır.
7. Gençleri aktif ve enerjik tutacak, boş zamanlarında toplumla bütünleşebilecekleri faaliyet alanları yaratılmalıdır.
8. Gençlerin toplum içindeki davranışları, eylemleri, tepkimeleri ve bunların sosyolojik sonuçları sürekli gözlenmeli ve akademik kuruluşlarca değerlendirilmelidir. İnce ve hassas bir toplum mühendisliği ile gençliğe ve topluma zararlar oluşturabilecek unsurlara ulaşmalarının ve tanışmalarının daha da önemlisi özenti duymalarının önüne geçilmelidir.
9. Yerel Yönetişim Birimleri toplumda yaralar açabilecek sorunların çözümlenmesi sürecine gençleri ortak edebilmeli; onları yasal zeminde, etik kurallar bağlamında ve toplumca üzerinde oydaşılmış değerler sistemi içerisinde örgütlemelidir.
10. Elbette ve hiç kuşkusuz ki yerel yönetim birimleri yöneticilerinin bugünkü gençliğin profili, yaşadığı sorunlar, maruz kaldıkları tehditler konusunda bilgi, bilinç ve farkındalık düzeylerinin gelişmiş olması gerekir.

11. Yerel Yönetişim Birimleri üst düzey yöneticileri sorumlu oldukları işler içerisinde, özellikle gençlerin muhatap oldukları sorunları incelemelidir.

SONUÇ

Gençliği hedef alan ya da gençliğin yaşam alanını belirleyen tüm bu olumsuz faktörlere rağmen, genelde muhatap oldukları tüm sorunların, konumuz itibarıyla özelde de uyuşturucu sorununun üstesinden gelebilme ve bertaraf edebilme noktasında gençliğin kendi iradi ve inisiyatif duruşu ile elbette alabileceği önlemler ve yapması gerekenler fazlasıyla mevcuttur.

Kimi gençlerin belirtilen bu hususları kendi kimlik ve kişilik özellikleriyle yaşama geçirme fırsatları kısmen doğuştan var olan, kısmen de öğrenme yoluyla sonradan kazandıkları yetileriyle zaten mevcut olmakla birlikte; bu konuda birincil görev yine de ailelere, devlete ve yerel yönetim birimlerine düşmektedir.

Merkezi yönetim tarafından yönlendirilen talimatların, yasama organı tarafından oluşturulan mevzuatın, Bakanlar Kurulu kararlarının yerelde neşredilmesi, uygulanması, yürütülmesi ile sorumlu ve bu konuda yerel yönetim birimleri üzerinde organizasyon, koordinasyon ve denetim görevi bulunan Valilikler ve Kaymakamlıkların uyuşturucu konusuna gösterdikleri ilgi, olgunun seyrini belirleyici temel etken olacaktır.

KAYNAKÇA

1. SEKAM Türkiye Gençlik Raporu-Gençliğin Özellikleri, Sorunları, Kimlikleri ve Beklentileri, Sosyal Ekonomik ve Kültürel Araştırmalar Merkezi Yayınları: 2016: 6, İstanbul.
2. SEKAM Türkiye’de Gençliğin Güven Bunalımı, Sosyal Ekonomik ve Kültürel Araştırmalar Merkezi Yayınları 2016: 9, İstanbul.
3. Tutar, Hasan. Küreselleşme Sürecinde İşletme Yönetimi, Hayat Yayıncılık (2000) İstanbul.
4. Özer, Ahmet. Küreselleşme ve Yeni Dünya Düzeni Karşısında İnsan Haklarının Durumu, İnsan Hakları Yıllığı, TODAİE Yayınları, 2011; 29: 43-64.
5. Balcı İzgi, Berna ve Özpolat, Aslı. Küreselleşen Devletin Değişen Rolü ve Sanayileşme Üzerine Tartışmalar. Gaziantep Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, Gaziantep Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi. 2008; 7(2): 229-240.
6. Anayasa, (1982).
7. Özkan, Ayhan. Uyuşturucu ile Mücadelede Yerel Yönetimlerin Rolü. Adli Bilimler Dergisi, 2017; 16 (4): 23-33.
8. Öztürk, M. ve Altuntepe, N. Türkiye’de Kentsel Alanlara Göç Edenlerin Kent ve Çalışma Hayatına Uyum Durumları: Bir Alan Araştırması. Yaşar Üniversitesi Dergisi, 2008; 3 (11): 1587-1625.
9. SEKAM Türkiye’de Aile-Ailenin Yapısal Özellikleri, İşlevleri ve Değişimi. Sosyal Ekonomik ve Kültürel Araştırmalar Merkezi Yayınları 2001: 1, İstanbul.
10. Çelik, Celaleddin. Değişim Sürecinde Türk Aile Yapısı ve Din Paradigmatik Anlam ve İşlev Farklılaşması. Karadeniz 2014; 8: 25-35.
11. Stein, Joel. The Me Me Me Generation. 2013, Mayıs 20. Time.
12. Uyuşturucu ile Mücadele Yüksek Kurulu Raporu, Başbakanlık Uyuşturucu ile Mücadele Yüksek Kurulu Yayını. 2017, Ankara.